

AIGUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

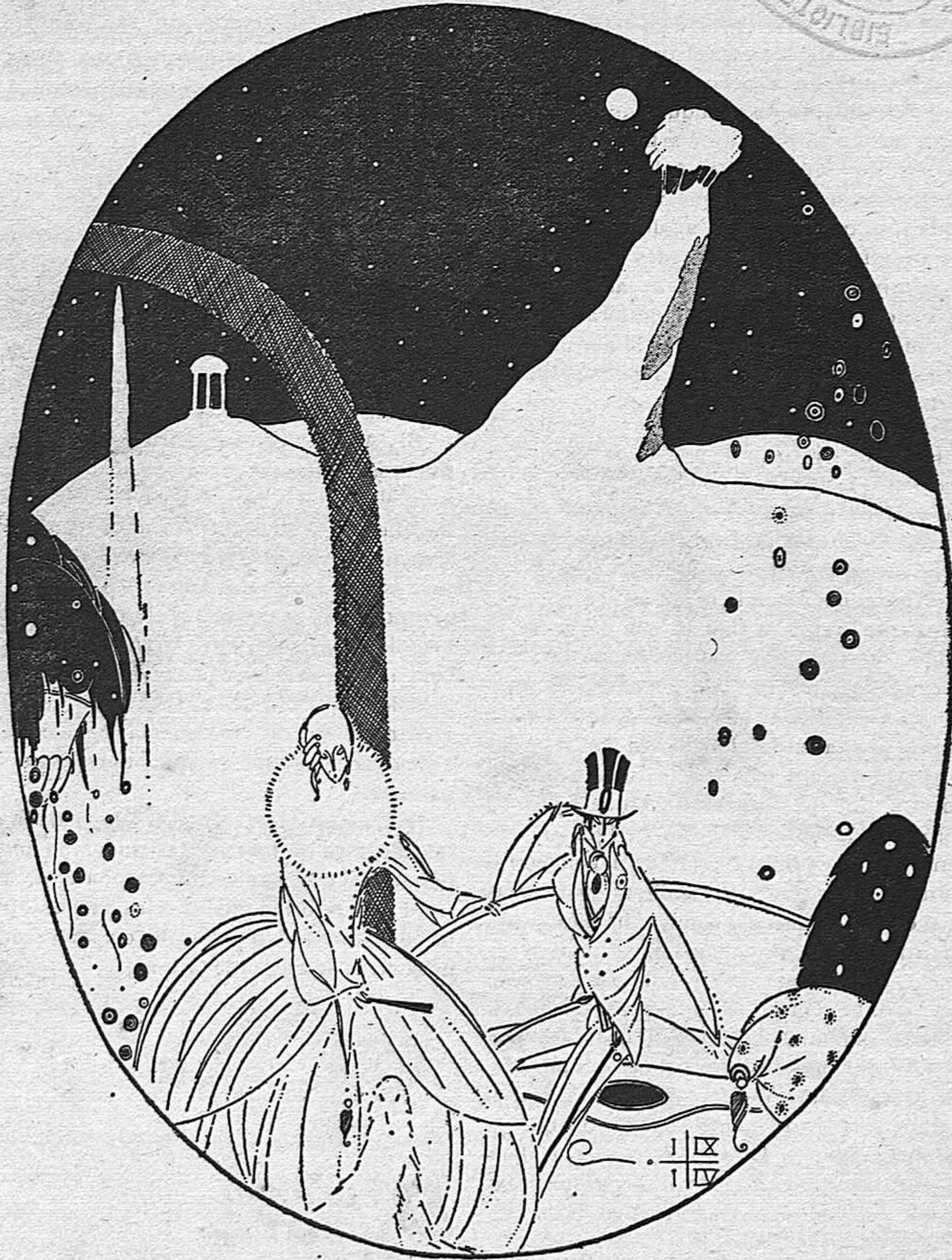
: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

LO POSITIU

—Una nit serena, hermosa meva, una nit que la lluna ens poetitza amb la claror blanca d'argent...

—Sí, sí, molta poesia; però del casament, no'n parles mai.

MELA
MUTERMILCH

UAN a prin-
cipis del si-
gle passat
les lliver-

tats de Polònia caigueren sota'l jou tirà de la Rússia, tots els romàntics d'aquells temps clamaren amb llàgrimes als ulls el *Finis Poloniae*, i semblava que amb la sang escolada per les ferides de l'hèroe Taden Kosinko en el camp de batalla s'havia perdut tota la seva i mort un dels països més hermosos de la terra i que nosaltres, catalans fervents de les nostres llivertats, estimem com a un bon germà en desgracia.

No fou pas aixís. El sentiment de nacionalitat se mantingué vivíssim en l'esclavatge, florí virtuosament, i les seves influències ètniques marcaren una gran personalitat en la producció artística, tan an els músics i poetes, com an els pintors. Es per això que l'art polonès conscient, encara que vibrant i fort algunes vegades, té quasi sempre un deix aspre i dolorós, com si una fatal angoixa planés constantment damunt els somniadors caps dels seus sacerdots.

En aquest moviment modern, la pintura hi té un lloc importantíssim i madama Mela Mutermilch un dels primers setials per la valentia i personalitat de la seva escola.

Un famós pintor francès de la passada generació, deia que hi havia pintors de prosa i de poesia. De aquests darrers és la pintora polonesa que avui tenim entre nosaltres. Les seves teles són d'una poesia forta, humana, a voltes dolorosa, plenes sempre d'un excels ritme de solemnitat lluminosa, sense decadències ni refinaments malalticosos, sense les queixes i les blasfèmies que l'August Chopin ens portà de la seva terra. Del realisme vigorós dels seus quadres no'n traspua mai la crudeltat, ans el contrari, sublimant-se, arriba a espiritualitzar, diguem-ho aixís, els grans moments de la vida. Jo voldria que'ls meus lectors tinguessin davant els seus ulls la grandesa viva i dolça del quadre *Feconditat* que figurà en una exposició de Barcelona en l'estiu de 1911.

La seva manera de pintar és ràpida i concentrada, no passant per una llarga serie d'estats diferents d'ànima, sinó que l'emoció del moment ha sigut subtilment atrapada. La factura té una marcada tendència decorativa, dibuixant amb prodigiosa fermesa, marcant fortament els contorns de les coses i observant tots els valors d'una manera molt justa. La primera impressió, per nosaltres mediterranis acostumats als colorits romàntics i màgics dels nostres pintors, és d'un excés de senzillesa. Però aquesta impressió és momentània. Dintre l'enmarcat violent de les seves figures i paissatges, va sortint una exquisida gamma de tons i una dolça realitat prèn cos davant dels ulls admirats.

El treball que ha fet en nostra ciutat és d'un sabor i una veritat incomparable. Les belleses més recòndites de la Girona vella han sigut vistes i interpretades verament... En Santiago Rusiñol hi havia fet

hermoses elegies sentimentals; en Martí Garcés una ciutat refinada i de coloracions dolces; mis Isabel Dods-Wither, exposà darrerament en la galeria dels *Vinticinc-pintors* de Londres, diferents teles pintades aquí d'un misticisme d'*Espanya negra*, de tonalitats apagades, que no escauen pas als bells monuments aurejats pels aires salabrosos del mediterrani veí. La divina poesia dels nostres carrers amb molça i sol, l'alegria del sol i l'or de les iglesies, la forta vibració de les montanyes nostres, ha commogut l'ànima de la pintora polonesa i s'és fet el miracle d'una sabia interpretació.

El nom de la Mela Mutermilch és estimat en els principals centres pictòrics del món i especialment a París, on la tendència moderna del seu art és judicada amb entusiasme. D'ençà de 1903 figura oficialment a la Societat Nacional de Belles Arts i alguns dels seus quadres són a la col·lecció d'art modern del Museu del Luxemburg.

Dintre pocs dies l'hermosa artista torna a la seva llar, no sense avants deixar-nos gustar quelcom del treball que ha fet durant el sojorn en terres catalanes i que exposarà en el saló d'«Athenea». Nosaltres remerciem des d'aquí la seva fina atenció, com també les paraules d'elogi que ha tingut per Girona, esperant una nova estada com ha promés.

Si l'Ajuntament se preocupés, com fóra de llei, de fomentar aquesta peregrinació artística que constantment passeja pels nostres carrers, si sentís la necessitat de fer un recull vivent de les nostres belleses vistes per uns ulls que saben penetrar l'essència de les coses, si creiés un deure preocupar-se de la juventut estudiant de casa, s'afanyaria a adquirir quelcom de l'exposició. Però això seria un somni. Ara com ara, no corren pas aquests vents. Totes les energies dels directors de la ciutat són precises per arreglar, enderrocar i encimentar els més bells indrets, els carrers més típics, els monuments més sabiament patinats.

Si madama Mela Mutermilch tarda a tornar, en lloc d'una ciutat una mica trista i una mica dorada, hermosa i gloriosa sempre, trobarà un poble nou, fret i amb reforma, que si criés palmera, podria molt bé confondre'l amb el Paranà o amb un arrabal ben urbanitzat de Sagua la Grande.

MOPSUS

DE LA POPU-
LARITAT - -

ARLEM ara de
un ciutadà
model, que

no per vanitat, sinó per un dever de partit, ell militava en les files carlines, acceptà un lloc en la candidatura per a regidors i sortí el·legit en

premi al seu amor als ideals que sustentava. Mes, un cop presa possessió del seu càrreg públic, se li agafà tant a la roba que no sabem de quina manera ell mateix no sabia com desfer-se'n.

Qui ha tingut la sort d'escoltar la seva veu, dia per dia, sessió per sessió, no pot menys ara que trovar-lo a mancar; qui ha seguit pas a pas les obres de reforma urbana portades a cap pel nostre burgès ajuntament, no ha pogut passar desapercebuda la presència en totes elles del nostre actiu regidor, car ell mirant-s'ho com a cosa propia i amb interès que'l mateix arquitecte, visitava totes les obres, començant, si voleu, pels humils empedrats i acabant per aquell esperpento que'n diem *sortidor*.

Ell vigilava, estudiava, indagava...

Mes, ja vos he dit que'l càrreg se li agafà tant i tant, si trovava tant bé, que somnià un dia ésser arcalde. I, oh la fortuna!, ell en sigué.

* * *

Era dissabte, i li portaren la vara d'arcalde a casa seva. Oh! podeu pensar l'alegria d'aquell home! El seu somni vingut realitat!

Mes, era necessari fer-ho saber que ell era arcalde. L'ocasió semblà venir per voler de Déu.

Una tartana se detarà davant de casa seva—ell era comerciant—i privava als que venien a mercat de mirar el panorama del seu aparador. Ell anà al pagès i li digué que fes el favor de treure la tartana d'allí. El pagès s'ho escoltà com qui sent ploure. Tornà a avisar-lo per segona vegada, i el pagès, aquí me les donen totes: és la via pública!

La paciència s'acabà al nostre regidor i, per accidents, arcalde accidental.

—Escolteu, l'home,—li digué;—que no'm coneixeu a mí, sentiu? soc l'*amic*... de l'ajuntament, l'arcalde, l'arcalde, sentiu!

I el pagès, mig empipat, li contestà:

—I a mi que m'espiqueu si sou amic de l'Ajuntament, com de l'arcalde, com si en sou del governador!

I el nostre arcalde, d'aquell dissabte, rumià tot el dia el per què hi havia gent tant ignorant que no sapigués que ell era el batlle de la nostra immortal ciutat.

DON JOSEP

MÚSICA, SI; DESGUITA- RRAMENTS, NO!

NS pensavem que'l Sr. Josep Grahit

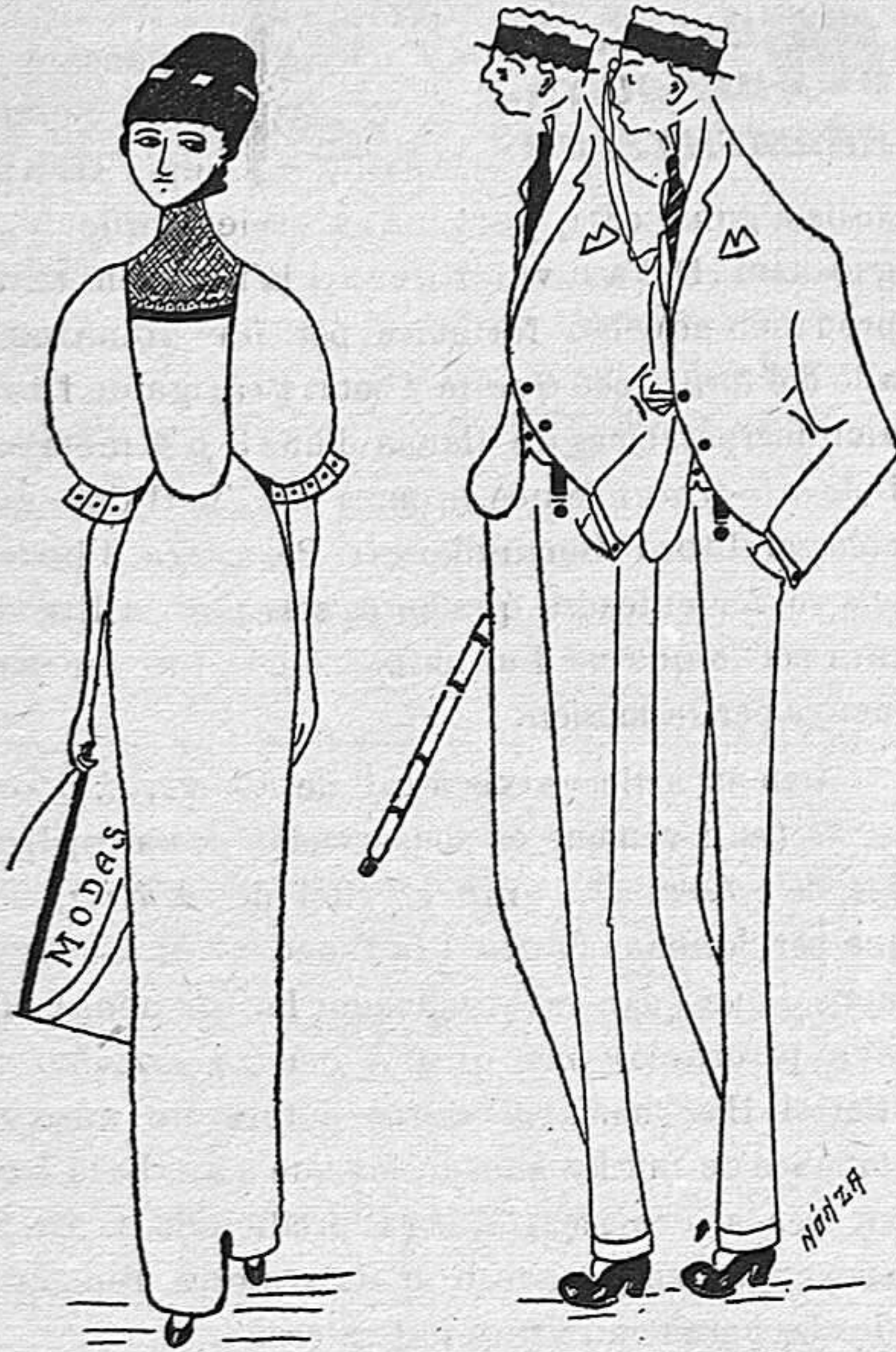
valia alguna cosa, però no'ns creiem que valgués tant. Del seu valor literari ja'n varem tenir prou amb aquelles fórmules per fer manies, i allò del forat rodó que té a sota, l'«àliga de fusta amb incrustacions de llauna d'uns 3 o 4 metres» i els *caps-tards* i demés bromes per l'istil del seu colossal llibre «Gerundianes». Però ara l'home ens vol fer entendre que no és sols per la literatura per lo que no ha nascut, sinó que encara menys per la música.

Amb un article aixís a tall de *Maura, sí; Maura, no*, (se li veu que és conservador), ens explica des de *Scherzando*... amb el titol de *Música, no*, que per Setmana Santa a la Catedral hi fan sermons, i que quan «el predicador ha termenat la seva peroració» uns quants músics *executen a* «Perosi, Hartmann i a altres autors no menys famosos de música sacra, fins que s'acaba l'hora per a començar l'altra predicació, i aixís successivament, quedant d'aital mode repartides les hores entre una i altra cosa».

Molt bé! quina oratoria més florida. L'any que ve, si a Déu plau, AIGUA-FORTS procurarà tenir hora a la Catedral i recabarà del Bisbe o del Sant Pare permís per a que'l Sr. Grahit ens faci el sermó, perquè'ns sembla que estarà en caràcter amb el geni de la revista.

Però, anem al cas. El Sr. Grahit s'estranya de que la gent no's quedi a l'iglesia quan els músics rasquen, quan és la cosa més natural. El que escriu aquestes ratlles, que també's dedica a l'art musical, intentà quedar-s'hi ple de bona voluntat, però quan vaig sortir de la Sèu, volia entonar una cançó i no podia, perquè amb aquells grinyols, m'havien desafinat el tímpano i la gargamella, i tot lo desafinable, i me penso que si ho arriben a fer una mica més fort fins el piano de casa se n'hauria ressentit. Està demostrat que el Sr. Grahit no té orelles; millor dit: en té dos, però que no són de música, sinó d'altra cosa ben diferent.

Sàpiga el Sr. Grahit que'l que això escriu, és molt devot i no li agrada donar mal exemple ni faltar al respecte degut a «l'Hostia immacula que brilla en l'auria custodia de l'altar major»

—Si tingués la sort d'ésser estimat por vostè, la portaria a l'altar.

—Dispensi; no soc cap Mare de Déu.

(que alabada sigui per sempre), principalment en aquells dies de Passió, i entre sermó i sermó no xiuxiueja ni volta per la Sèu, sinó que s'està quiet en un recó; però fillets de Maria! ni encomanar-me a Déu podia; no per la gent, no; pels músics, pels músics, que'm destorbaven i de debó cada vegada que ferien la meva orella amb un desguitarrament dels seus. Pobres autors! segur que més s'estimarien veure's *executats* en mans del butxí de la presó que no en mans de senyors tan respectables com els que ho fan a la Catedral; «més els hi valdria no haver nascut» que deia Jesucrist als escandalosos.

Amb lo únic amb que estem conformes amb el Sr. Grahit és amb que «les persones que seuen» en el clos també desflarien d'allí, sinó'ls retingués en aquell lloc, l'obligació que del campanar devalli l'hora següent». Naturalment; per no haver de torturar-se una estona la sensibilitat musical, que és molt trist patir esgarrifances sense ganes.

En fi, Sr. Grahit. Música sí que'n volem, però la volem bona, millor dit, ben tocada. Diu el refrà que val més *menjar poc i pair bé*. Nosaltres preferiríem sentir cantar continuament una melodia gregoriana, ben senzilla, per mossèn Lagresa, per exemple, que no pas un plat fort com el que'ns donen, i encara mal guisat.

Sr. Grahit, si'm vol creure faci's correspon-sal, o alguna altra cosa per l'istil, però mai música, perquè la... *d'allonses*.

PIU·XIU

AIGUA-FORTS

L'esperit conservador, avui domina totalment la nostra ciutat, diguin lo que vulguin els seus detractors. Bé és veritat que uns en són per a ser concejals i lluir levita, els altres perquè'l germà o cosí de la xicota també en són, etz., etz. Mes ja no volem referir-nos al conservadurisme polític, sinó a l'artístic, ja que aquest és molt més predominant que l'altre.

Avui no hi hà ningú que no guardi i conservi un plat, una rajola, un pot d'apotecari, qualque cosa antiga o antiquada, i si és una tela lo que pot adquirir, fins hi fa pintar una cortina damunt per a que la pols no se la mengi...

Però l'essència del conservadurisme és, sens dubte, el nostre Cabilde, ja que per a que les mainades no tirin pedres o no llufin lo que's fa dintre la Catedral, cubreix amb vidres glaçats els hermosos finestrals gòtics que han obert en les parets de la nostra Sèu.

Ja han resolt el sistema i ara diu que per a conservar la fatxada principal de la Catedral hi aixecaran una paret de maó davant d'ella, per a que'l sol i els altres agents atmosfèrics no l'espatllin.

EL carrer de la Força tenia fins ahir dues particularitats: les aceres al mig i el nom en català.

Les aceres ja les treuen. ¿Trigarem gaire en convertir-lo amb «calle de la Fortaleza»?

¡Es lo únic que li falta per a ésser ben *moderna*!

La llàstima serà, si acàs, que la *fortaleça* és una virtut cardinal, i les virtuts—ai!—són cares.

DIUMENGE passat varem trobar an en Quintana que passejava tot cap-ficat, pel saló de descans de nostre Teatre Principal.

Varem indagar i—oh, miracle!—saberem el perquè del seu estat confós i divagador: havia buscat

per tot el teatre i no havia trobat cap *pistonuda damisel·la* que lluis *toilette* de la casa Paquin!

Tableau!

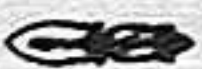
UN pagès puja a una casa del carrer de la Força:
—Déu lo guard! ¿No viu aquí el... marqués del... del... Calvari?

—¿Marqués del Calvari, dieu?

—Sí! un senyor que va molt mudat a les professions...!

—¿Voleu dir el *caballero del Santo Sepulcro*?

—Això mateix; sabia que m'havien dit alguna cosa de la Passió, però no'm recordava el què.

ARA que l'Ajuntament se dedica a treure lloses, no estaria malament ne trasladés dues d'un xic pesantes que hi hà quasi sota de la pujada al pont del Ter i que, abans d'aquest construir-se, servien de bancs en aquell lloc de nostra Devesa.

I això aviat i depressa. Del contrari seria necessari fer-hi excavacions per a trobar-les.

SENYORS concellers: L'article que publiquem a primera columna, val la pena d'ésser llegit per vosaltres i sobres el mateix vos demanem respectuosament que'l mediteu.

Si tinguéssim en vosaltres aquesta confiança que hi hauria d'haver entre vosaltres i el poble, ja sabríem lo que vos tocava fer.

Mes, ara esperarem lo que acordeu i en el nombre vinent ho comentarem com se mereixi.

ENTRE americans:

—Mi amigo..? Es de Veracruz?

—No señó.

—Es V. de Jalapa?

—No señó.

—Es V. de Tampico?

—*Tampoco.*

AQUEST dia, un petit crític de teatres titllava de *provincianos*, amb un tò que volia ser despectiu, an els qui no jutjaven una obra dramàtica d'acord amb el seu gust, hipotecat sempre a deries d'amistat o de copista.

I fa riure parlar de *provincianos* qui com ell no ha vist el món per altre forat que'l de la seva *provincia*, fóra d'un viatge que's vegé forçat a fer en terra andaluça per a defugir les *cucurbitacees* que a son talent ofrenava l'Universitat que més aprop hi hà de la seva *provincia* i que amb aquesta constituía, fins allavors, l'únic camp de la seva visió *superprovinciana*.

Señor alcalde, señor alcalde (de la Fiesta de San Isidro).

Això de que nostre arcalde seria enèrgic i no

toleraria l'incumpliment de les seves ordres, ja ha passat de moda:

El carrers són bruts.

Els llençols s'espolsen a qualsevol hora del dia.

Les estores, lo mateix, mateix.

El riu Onyar de nèt, ni parlar-ne, no's pot passar pel seu costat.

Els carros de les escombraries van pels carrers a tota hora; avants anaven tapats, però ara, Sr. Coll, i que és cas!, descoberts, descoberts, que la *fragancia* és higiènica.

Sr. Coll, Sr. Arcalde, per favor, activitat, o sinó viurem molt rebé... sols tres o quatre dies.

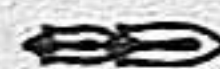
La nostra salut no val la pena d'ésser cuidada?

EL Norte de dies enrera donava aquesta nova:

«Unos cazadores de Castelló de Ampurias captaron ha poco un jabalí de 80 kilos, siendo la primera pieza de esta clase que se ha cazado en dicha localidad.»

Per tot comentari demanem a la Societat d'Atracció de Forasters que faci propaganda en el sentit de que dintre les poblacions de la nostra *provincia* s'hi agafen els porcs sanglants com aquell que no fa res.

FINS ara, Girona comptava entre'ls seus fills a dos tenors de força: en Famades i en Ballvé.

Ara, d'ençà de dimarts, Girona compta amb un nou flamant cantant.

Aquest no és altre que en *Paulino* que li diu l'*Heraldo de Gerona*.

En Paulí, que era cabo de *munis*, ha passat a ser *sereno*.

Heus-aquí la nova branca den Paulí; ell vol cantar, i primer que tot va pensar en provar-se la veu; com que'l mestre li ha donat bona nota, ara si, voleu oir-lo aneu al carrer de la Rutlla cap allà a les dotze i no fóra difícil que escoltessi aquelles estrofes de la *Tempestad*:

«Porque, porque temblar

Si el cielo está sin nuves

Y azul está la mar.

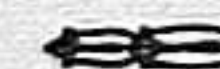
Porque temblar!»

PODRIA el Sr. Arcalde donar ordre per a que arreglessin la teulada del Teatre Principal en la part que dóna al carrer de Talarn?

Ens ho demanen els veïns i pregunuen que'l Sr. Coll es molesti donar-hi un tom en dia que ploqui i veurà l'impossibilitat de transitar-hi.

Aquesta vegada ens creiem ser atesos.

LA Mela Mutermilch avui inaugura a «Athenea» l'exposició de les seves obres: pintures a l'oli i a l'aquarel·la.

L'art fort de la Mela deu ésser admirat per tots

els gironins; la sala d'«Athenea» es veurà, segurament, visitada com mai.

Aixís ho exigeix el bon nom de la ciutat nostra.

SENSACIONAL! Piramidall!

El nostre diputat ha fet sa entrada al Congrés d'Espanya; ha saludat, ha parlat i ha fet un discurs.. als amics.

Que hable, que hable!

POTINS

QUESTA és la més modesta de totes: la seva hermosura, ulls brillants, boca graciosa,

llavis carmí, línies ondulantes, li donen el semblant d'una Bellesa de la Grecia.

Quan el *corn* dóna l'hora, ella surt l'última, ben diferent de les altres, passa per camí ben diferent de les altres i el seu caminar armoniós és ben diferent del de les altres.

Com a modesta, si la trobem, i dient trobar, diem saludar, dóna uns bons dies, un passi-ho bé o una bona nit tan suaument i la seva boca mig riu amb tan misticisme, que vos penseu si se n'avergonyeix.

Es diu Ramoneta i voldriem ésser de les llosetes de la plaça de l'Oli per tenir la sort d'ésser trepitjats per la seva gracia.

LA parella aquesta que anem a ressenyar, mereix un bon lloc en les nostres columnes.

Els veureu sempre seriosos, com aquell qui pensa greument en projectes entenimentats. A voltes, poques, veureu en ella un somriure, segurament a l'oïr alguna paraula dolçament dita.

Té uns ulls negríssims que treuen foc; una mirada sola, és prou i pot-ser massa per encendre el sagrat foc de l'Amor; atravessa tant que quan el seu esguard plana damunt vostre, sembla talment que vos cobreixi un vel de benhaurança.

Ell, un jove alt i prim, prim... Per dir-li cosetes amoroses a cau d'orella, el veureu fent equilibris, ajupir-se fins a trobar aquells ulls hermosíssims perquè l'il·luminin amb la seva magnificència.

Ell l'estima bojament i *bes* si nosaltres no'ls hem de felicitar.

UN amic ens ve tot exaltat i ens diu: Un «potin»!

Un «potin»!

—Digues, digues.

I ell tot rient, rient, ens fa saber que's diu que aquella *rosa* del poble de l'encontrada, ens deixa, es casa!

Nosaltres no ho volem creure i ell concreta amb qui, l'ofici del novio, etz.

Nosaltres, ho diem sincerament, no podem, no volem creure que aquella nena ens deixi, ens abandoni.

CUPLET:

un «hereu de Catalunya»
que una carrera n'empunya,
ha entés molt bé
fer el bon paper
a la filla d'un botiguer.
Tot hom veu que fent sa via
se'n passa tot el sant dia,
amb companys, o sol
igual que un mussol,
per la Rambla cercant consol.
I notant-ho, tota la gent
li dóna'l concell següent:
Si és vritat, Petit Cambó,
que aquesta noia t'agrada,
casa-t'hi d'una vegada
i que Déu te faci bó
Petit Cambó.

UNA jovincel·la molt simpàtica que té son hostatge al carrer Nou, on la seva familia té un comerç de molta remenadiça els dissabtes i dies festius, anà dies enrera a una farmacia d'enfront molt acreditada i de la que n'és propietari un amable jove, encara soltè, i preguntà si tenien *aigua fort*. El dependent, que és molt tranquil, li donà el nostre quinzenal per tota contesta.

Ella, al veure'l, esclatà a riure i li digué:—Lo que jo demano és aquell líquid de llimpiar, puig això que'm dóna ja ho tinc.

Aquí va l'últim xiste de moda. Quan un jove o una nena està enamorat, lo fi, la paraula precisa, és aquesta:

El jove està *torrat*.

D'aquelles tres amigues que ressenyarem en el nostre tercer número, la del cor fort, la que menys sensible semblava ésser a les sagetes de Cupido, ens diuen que acariciada per un jove elegant, qui té una carrera brillantíssima, ha deixat entrar en son cor un alè del diví elíxir amorós.

Rendim homenatge a la distinció i elegancia en ella invariable i desitgem que lo que's diu baix, baixet, tingui a viat estat parlamentari.

La segona d'aquestes amigues, és aquella enfermera. D'ella sí que no sabem res que interressi a Cupido; no més sabem que és aquí, que passeja per nostra Rambla i que això ens omplena de joia; primerament, perquè el germà aquell deurà estar completament restablert, i segonament, perquè alguna

volta, tot mirant-la, els nostres ulls veuràn la claror divina dels seus estels.

De la tercera, direm que ja no surt al balcó a l'oïr el soroll de tambors, trompetes i marxes, perquè el que ella mirava, el té cada dia al costat deambulant per nostra Rambla o bé a la llotja del Teatre Principal, quan hi hà espectacle.

Enhorabona!

LEGIM en l'estimat confrare *Baix Empordà* de Palafrugell, que visitaràn la nostra ciutat una nenes hermoses de la costa brava catalana.

Esperem amb impaciència la seva arribada i ja poden comptar des d'ara amb l'admiració de nostre jovent i amb la d'ell, la ben forta d'AIGUA-FORTS.

ENDEVINALLA:

—La gracia de vostè, mon angelet,
a costa de pregaries, vull oïr.

—Ja pot estar ne, doncs, ben satisfet:
car vostè mateix l'ha acabat de dir.

SABEM que s'està organitzant una Societat de Solters. En el número vinent donarem detalls i direm qui és la Junta Directiva i quins els socis que han demanat per entrar-hi.

Ja riurem!

A T H E N E A

EXPOSICIÓ : MELA MUTERMILCH

::: RECITAL DE VIOLÍ I PIANO :::
JOSEP Mª DALMAU - TOMAS MOLLERA
(VIOLÍ) (PIANO)

AUTORS : HAYDN, BACH, MAX BRUCH,
FAURÉ, RAFF, WIENIAWSKI :::

DIJOURS ::: A LES IO EN PUNT

Si a Girona ens imposessin la penitència de treurens a les nostres *modistes*, penseu com quedarien els carrers, i que tristos i solitaris ens quedaríem nosaltres!

Elles que amb la seva vivesa i la seva alegria ens fan riallera la vida, elles a qui tant estimem per lo molt que representen, podeu figurar quin canvi donarien a la nostra vida *casolana*!

I com que a nosaltres ens interessien, volem anunciar que si podem, des del número vinent anirem ressenyant tots els *tallers de modistes* de la nostra ciutat.

Mirarem d'ésser uns bons detectives i posarem de manifest el gènit de cada una d'elles, si l'una es casa o pensa fer-se monja, si pensa anar a passar l'estiu a fóra, si li plau AIGUA-FORTS etz., etz.

Ara preguem a les *mestrees* que'ns donguin tots els detalls possibles, perquè l'informació sigui completa.

A propòsit de la moda, el jovent està molt mal content aquest any.

Troba a mancar aquells escots intencionadíssims i graciosos d'altres dies que fan ésser més hermoses a les nostres *provincianes*.

AONT va, la Nuria anyorada,
la del serrellet al front,
la de la brusa rosada,
i la cara endiumenjada:
va a la Rambla o va a la font?
Per què son passeig ritual
vol deixar-ne avui sospès?
Pot-ser l'espera allà dalt
l'aimador jove i lleal
qui deu ser-ne son promés?

EL juny diuen que porta alegries, tristeses, *sobresalientes* i carabaces.

Els estudiants, la nostra més estimada joventut, corre, estudia, espera, i fins arriba a témer als seus catedràtics.

Aquest any n'hi han, com els de medicina, que fan vaga des del més de febrer: ja podeu comptar, doncs, amb quina por esperen la convocatòria d'exàmens. D'aquests, a Girona, en coneixem tres. L'un, fent una sola senyal, endevinareu qui és: direm, per aquesta, que és promés de la nena gironina més hermosa; l'altre, de família noble i quin nas descomunal el fa ésser sumament simpàtic (en la Redacció de AIGUA-FORTS n'hi hà una bona col·lecció), a Barcelona les conquestes les fa a dotzenes. (Te'n recordes d'aquella blonda, de cabells d'or?) I l'altre, també de família noble, ja no és tan *tremendo*: comprant el *Pepitu* en té prou.

Que'ls exàmens vagin de la millor manera possible, és lo que tot-hom deu desitjar.

I no tenir por!!

AQUELL galant jove palafrugellenc que ha cantat totes les nostres gentiletes, les Maries Lluïses, les Carmes, les Dolors, les Pepites, les Pilars... avui se despedeix de Girona.

Quantes i quantes nenes trobaràn a anyor aquelles amoroses lletres, aquells versos a elles dedicats!

Ens creiem que *Don Alvaro* podria molt bé sustituir-lo i aixís les nostres joynetes no's quedarien orfes de poeta...

I podien altra volta entusiasmar-se amb aquelles paraules rimades...

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
IMPREMTA DALMAU CARLES & COMP. - GIRONA.

AMERICAN BAR

RESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC
per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

Cucurull--

—SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAÇOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**

MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Llach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i Llapart

Ciutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borça

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbà, 88. Interurbà, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

No's fan regals

Genres purs

Preus econòmics

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &c.

Saló de Modes

RAMBLA, 29

La Claueria d'en

Ramon Boix

es trasllada al

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA

La Creu - Roja

PLAÇA DE L'OLI

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA